

Arrest

**nr. 66 338 van 8 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat JACOBS, loco advocaat L. GRAFF en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn en van Kumikse origine te zijn. Tot uw vertrek uit de Russische Federatie woonde u in het dorp Atlanaul, in Dagestan. U verklaart omwille van volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten. Omwille van uw werk bij de districtsadministratie werd u sinds 2000 automatisch ingeschreven als lid van de voorloper van de politieke partij Edinaya Rossiya. Later werd u automatisch lid van Edinaya Rossiya. Sinds 2001 bent u een zeer actieve en praktiserend moslim. Omwille van uw sterke religieuze overtuiging ontving u sindsdien waarschuwingen en bedreigingen van familieleden en politieagenten met de boodschap dat u zou kunnen ontslagen worden, u zou kunnen verdwijnen of zou kunnen gedood worden indien u niet stopt met uw religieuze activiteiten. In de zomer van 2007 werd u samen met uw vriend, A. H. {...} die later werd vermoord, door de politie ontvoerd uit de moskee en naar de rand van het dorp gebracht. Jullie werden er gewaarschuwd om met jullie activiteiten te stoppen. Zoniet zouden jullie gedood worden. Na anderhalf à

2 uur werden jullie vrijgelaten. Hierna kreeg u tot uw vertrek thuis bezoek van politieagenten, werd u gevolgd, kwam er iemand bij u thuis toen u er niet aanwezig was en werden uw telefoongesprekken afgeluisterd en opgenomen. Sinds eind 2007 staat u op de officieuze lijst van wahabieten. Personen die op deze lijst staan, worden vaak opgepakt, gefolterd, gedood of verdwijnen spoorloos. Deze lijsten worden ook aan de Russische troepen doorgegeven. In 2008 werd u door de politie meegenomen van uw werkplaats naar het politiekantoor. Na 1 uur gewaarschuwd geweest te zijn, werd u vrijgelaten. In 2010 werd u opnieuw meegenomen door de politie voor 15 à 20 minuten en gewaarschuwd. Op uw werk bij de districtsadministratie werd u gewaarschuwd dat men u niet kon helpen indien u werd opgepakt. Ongeveer 1 week voor uw vertrek bent u gestopt met werken. Men was u toen van plan te ontslaan. Ook zijn 4 vrienden van u de afgelopen jaren vermoord omwille van hun religieuze overtuigingen. Uw neven S {...} en A {...} hebben problemen gekend omdat ze u kenden. Ze werden beiden 2 of 3 keer gearresteerd en ondervraagd over u. 5 à 6 jaar geleden is er bij A {...} een huiszoeking verricht. U heeft bij parketmedewerkers geïnformeerd over uw problemen. Er werd tegen u gezegd dat u uw levenswijze moest veranderen. Al deze problemen heeft u gekend omwille van uw religieuze overtuigingen, omwille van uw kritiek op de gepleegde corruptie van uw collega's en omwille van uw financiële en administratieve hulp aan families van personen die door de autoriteiten omwille van hun religieuze overtuigingen zijn gedood. Op 20 december 2010 bent u samen met uw echtgenoot, S.B. {...} (O.V. xxxxxxx) van Makhachkala naar Moskou gevlogen. Op 21 december 2010 bent u naar Hamburg, Duitsland, gevlogen. Vervolgens bent u met de trein naar België gereisd, waar u op 23 december 2010 aankwam en op 24 december 2010 een asielaanvraag indiende bij de bevoegde Belgische asielinstanties. Na uw vertrek uit uw land werden vrienden van u door de politie bevraged over u. Aan uw broer en uw zus werden door familieleden vragen over u gesteld. In geval van een terugkeer vreest u voor uw leven, vreest u spoorloos te verdwijnen en vreest u voor de veiligheid van uw gezin. Ook haalt u de algemene situatie in Dagestan aan. U bent in het bezit van een faxkopie van een brief van uw vriend E.G {...}, het rijbewijs van uw vrouw, uw werkboekje en het werkboekje van uw vrouw.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende uw verblijfplaats in 2007. Immers, eerst verklaart u dat u van 1991 tot 2009 effectief op uw registratieadres of propiska-adres verbleef (CGVS 1 (11.03.2011), p. 4). Ook verklaart u dat u nooit langdurig elders verbleven heeft (CGVS 1, p. 8). Echter, op de vraag betreffende de mogelijkheid zich elders in de Russische Federatie te kunnen vestigen om zo te vermijden dat u nog problemen zou ondervinden, stelt u dat u dit geprobeerd heeft toen u in 2007 1 jaar in Rostov verbleven heeft (CGVS 2 (05.04.2011), p. 18). Geconfronteerd met uw verklaring volgens dewelke u van 1991 tot 2009 steeds op het adres van uw ouders verbleef stelt u dat er werd gevraagd over uw propiska (CGVS 1, p. 18). Deze verklaring is niet afdoende. Er werd u immers duidelijk gevraagd wanneer u effectief op dit adres verbleef, en niet wanneer u er geregistreerd was (CGVS 1, p. 4). Daarenboven verklaart u alle vragen begrepen te hebben en de tolk goed verstaan te hebben (CGVS 1, p. 2 & 17). Geconfronteerd met uw verklaring volgens dewelke u nooit langdurig elders verbleven heeft, stelt u dat 1 jaar geen lange tijd was om weg van huis te zijn. Deze verklaring is wederom niet afdoende. Immers, 1 jaar is een aanzienlijke periode in uw leven. Daarenboven stelt u dat u tijdens uw verblijf in Rostov regelmatig door de politie werd tegengehouden en 1 keer door de politie werd opgepakt (CGVS 2, p. 18) waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat u hiervan melding zou willen maken. Echter, eerder verklaart u buiten de 3 vermelde incidenten - met name de 3 keren dat u in 2007, 2008 en 2010 in Dagestan door de politie werd meegenomen, niet te zijn meegenomen door de politie (CGVS 2, p. 6). Op de vraag waarom u van uw aanhouding in Rostov niets eerder heeft gezegd, stelt u dat dergelijke concrete vraag u niet gesteld werd (CGVS 2, p. 18). Deze verklaring is niet afdoende gezien er u daadwerkelijk werd gevraagd of u ooit nog door de politie werd meegenomen (CGVS 2, p. 6). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u eerst verklaart dat u alle problemen die u zich kunt herinneren heeft verteld (CGVS 2, p. 15) en pas nadat u gevraagd was of u niet elders in Rusland een veilig onderkomen kon vinden, de problemen die u in Rostov verklaart te hebben gekend aanhaalt (CGVS 2, p. 18). Er moet worden benadrukt dat het aan de asielzoeker is om de nodige feiten en elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over uw asielaanvraag. Op de asielzoeker rust de verplichting om zijn medewerking te verlenen aan de asielprocedure, wat betekent dat mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire beschermingsdefinitie. Bovenstaande vaststellingen doen bijgevolg reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw gedrag niet in overeenstemming is met de door u verklaarde ernst van uw

vrees. Meer bepaald vreest u voor uw leven, vreest u spoorloos te verdwijnen en vreest u voor de veiligheid van uw gezin (CGVS 1, p. 15 ; CGVS 2, p. 18). Echter, in september of oktober 2010 heeft u zelf uw internationaal paspoort aangevraagd en verkregen (CGVS 1, p. 10), terwijl u stelt dat u sinds 2007 op de officiële lijst van wahabieten staat en u hierdoor gekend bent bij de Russische troepen die jacht op u maken (CGVS 2, p. 8). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat een internationaal paspoort dient te worden aangevraagd bij het ministerie van Binnenlandse Zaken, het ministerie van Buitenlandse Zaken of ambassades en consulaten van de Russische Federatie. Gezien de door u gekende problemen met de autoriteiten is het zelf afhalen van uw internationaal paspoort bij de autoriteiten niet in overeenstemming met de door u verklaarde ernst van uw vrees. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat de autoriteiten u een internationaal paspoort hebben verleend, terwijl u verklaart sinds 2007 op de officiële lijst van wahabieten te staan waardoor Russische troepen naar u op zoek zijn (CGVS 2, p. 8). Immers, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de Russische federale veiligheidsdienst FSB steeds controleert of er geen belemmering is voor het uitreiken van een internationaal paspoort en dat de FSB alle afgiften van internationale paspoorten registreert. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat er u een internationaal paspoort werd uitgereikt, terwijl Russische troepen naar u op zoek zijn (CGVS 2, p. 8). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dat u zou geviseerd worden door de Russische autoriteiten. Dit wordt verder bevestigd door de vaststelling dat u op legale wijze, gebruik makend van uw eigen internationaal paspoort (CGVS 1, p. 11-12), Rusland verliet. Deze gang van zaken wijst evenmin op vervolging of op een vrees voor vervolging. Ook dient opgemerkt te worden dat u uw reis van Moskou naar België niet aannemelijk heeft kunnen maken. Immers, u bent samen met uw vrouw van Moskou naar Hamburg gevlogen, waarna u per trein naar België bent gereisd (CGVS 1, p. 12). U weet echter niet welk land of welke instantie het voor u gebruikte Schengenvisum heeft uitgereikt, u weet niet of in het Schengenvisum vermeld stond waar het visum is afgehaald en u weet niet of er een foto op stond (CGVS 1, p. 9-10; CGVS 2, p. 16). U stelt dat u en uw vrouw jullie intern en internationaal paspoort onderweg verloren hebben. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u zeer weinig informatie kunt geven over het voor u gebruikte Schengenvisum. Ook dient opgemerkt te worden dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende de treintickets waarmee jullie van Hamburg naar Brussel zijn gereisd. Immers, tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat uw vrouw waarschijnlijk de treintickets heeft (CGVS 1, p. 14). Uw vrouw echter verklaart dat de treintickets werden weggegooid (CGVS 1 (11.03.2011) S.B. {...} , p. 9). Tijdens haar tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal bevestigt uw vrouw dat ze de treintickets heeft weggegooid en stelt ze dat u hiervan op de hoogte was na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dus voor het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS 2 vrouw (05.04.2011), p. 6). Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen van uw vrouw hieromtrent stelt u dat u niet weet waar de treintickets zijn (CGVS 1, p. 17). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent stelt uw vrouw dat ze de tickets had weggegooid maar dat u het misschien nog niet wist. Deze verklaringen zijn niet afdoende. Immers, er mag van u en uw vrouw verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen hieromtrent afleggen. Deze vaststellingen doen vermoeden dat u uw intern en internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende het tijdstip waarop u voor de derde keer werd meegenomen door de politie. Immers, eerst verklaart u dat u enkele maanden na uw tweede aanhouding door de politie in 2008 voor de derde - en laatste - keer werd meegenomen door de politie (CGVS 2, p. 6). Echter, in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, stelt u dat u in december 2010 - aldus kort voor uw vlucht uit Rusland - voor de laatste keer door de politie werd meegenomen (vragenlijst CGVS, 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u in december 2010 voor de laatste keer werd meegenomen en dat u problemen heeft met data (CGVS 2, p. 15 & 16). Vervolgens stelt u dat men u in de war probeert te brengen en dat u het zich niet kan herinneren dat u het zo heeft gezegd en dat u zich misschien verkeerd heeft uitgedrukt (CGVS 2, p. 16). Deze verklaringen zijn niet afdoende. Immers, er mag van u verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt betreffende dergelijke essentiële feiten in uw asielrelaas. Het is immers uiterst merkwaardig dat u toen gevraagd werd wanneer uw aanhoudingen plaatsvonden, aanvankelijk zelf spontaan aangaf dat uw derde aanhouding enkele

maanden na uw aanhouding in 2008 gebeurde, en dat u dit belangrijke incident aanvankelijk niet beter kon situeren, met name vlak voor uw vlucht uit Rusland. Deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. 3 Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Wat de faxkopie van een brief van uw vriend E. G. {...} betreft, dient opgemerkt te worden dat het geen document van een officiële instantie betreft en dat het een gesolliciteerd karakter heeft. Immers, uw advocaat heeft u dit aangeraden (CGVS 1, p. 13). Bijgevolg heeft deze brief een geringe bewijswaarde. Bovendien dient opgemerkt te worden dat in de brief uw problemen nergens worden vermeld. Er wordt enkel de persoonlijke visie van uw vriend op de problematische situatie van praktiserende moslims in Dagestan vermeld toen hij er verbleef. Echter, uw vriend heeft reeds in 2006 Dagestan verlaten (vertaling bij document 4). Bijgevolg kan deze brief bovenstaande beslissing niet wijzigen. De geboorteaktes, huwelijksakte, het rijbewijs van uw vrouw, uw werkboekje en het werkboekje van uw vrouw bevatten louter gegevens betreffende de identiteit en de arbeidsgeschiedenis van u en uw vrouw, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen en kunnen aldus bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt het volgende:

“Doordat verweerder een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat ten aanzien van verzoeker geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming Immers, Vooreerst merkt verweerder op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn verblijfplaats. Verzoeker heeft in alle duidelijkheid verklaard dat hij van 1991 tot 2009 op zijn registratieadres was ingeschreven. Zijn officieel inschrijvingsadres was bijgevolg te Allanaul, een voorstad van Buynaksk. Omwille van professionele activiteiten, op een

gegeven moment kon verzoeker in de bouw kon gaan werken in Rostov, heeft hij in Rostov verbleven. Echter, Rostov was louter zijn 'verblijfplaats. Verzoeker is na zijn huwelijk bij zijn grootvader ingetrokken en daar 'verbleef hij tot aan zijn vertrek. Zijn officieel inschrijvingsadres te Allanaul, werd behouden. Het is immers zeer moeilijk om van officieel adres te wijzigen. De beslissing is bijgevolg niet redelijk verantwoord. Vervolgens stelt verweerder dat het gedrag van verzoeker niet in overeenstemming is met de door verzoeker verklaarde ernst van zijn vrees. Juist omwille van voornoemde vrees was het voor verzoeker niet gemakkelijk om aan een internationaal paspoort te geraken. Verzoeker kon het internationaal paspoort omwille van zijn persoonlijke situatie pas verkrijgen d.m.v. omkoping. Uiteraard heeft verzoeker dienaangaande geen ontvangstbewijs. Verzoeker weet dat zijn leven in gevaar is. Hij werd meerdere keren bedreigd omwille van zijn levensstijl en zijn gedrag. Verzoeker werkte ongeveer tien jaar. Gedurende deze periode leefde verzoeker enkel van zijn loon. Hij had geen onwettige inkomsten, terwijl zijn collega's wel op andere manieren middelen verkregen. Verzoeker hield zich aan de islamregels. Verzoeker hielp ook families van personen die, ook omwille van religieuze redenen, om het leven waren gebracht door de autoriteiten. Dienaangaande werd er gezegd: "Als je die families niet stopt met helpen, dan zal je vernietigd worden." Tenslotte stelt verweerder dat de door verzoeker neergelegde documenten ofwel van een geringe bewijswaarde zijn ofwel dat ze louter gegevens betreffende de identiteit en de arbeidsgeschiedenis van verzoeker en zijn echtgenote, doch niets met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde problemen aantonen. Verzoeker laat gelden dat de authenticiteit van de door hem bijgebrachte documenten niet in twijfel wordt getrokken. Dat een aantal ervan slechts fotokopieën betreffen, belet volgens verzoeker niet dat de authenticiteit ervan kan onderzocht worden. Verweerder dient rekening te houden met de moeilijkheden die de kandidaat-vluchteling kan ondervinden met het verzamelen van documenten die hun verklaringen en hun vrees aantonen en dient dan ook de door verzoeker voorgelegde documenten aandachtig te onderzoeken en voor zover mogelijk hun authenticiteit na te gaan met de middelen waarover hij beschikt. Verzoeker toont aldus aan dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Uit de het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing betwist waar gesteld wordt dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd inzake zijn verblijfplaats, waar gesteld wordt dat zijn gedrag niet in overeenstemming is met de door hem verklaarde ernst van zijn vrees en tenslotte de motivering inzake de door hem neergelegde documenten. De Raad stelt daarbij vast dat verzoeker navolgende motieven van verwerende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het door hem voorgehouden asielrelaas: "Ook dient opgemerkt te worden dat u uw reis van Moskou naar België niet aannemelijk heeft kunnen maken. Immers, u bent samen met uw vrouw van Moskou naar Hamburg gevlogen, waarna u per trein naar België bent gereisd (CGVS 1, p. 12). U weet echter niet welk land of welke instantie het voor u gebruikte Schengenvisum heeft uitgereikt, u weet niet of in het Schengenvisum vermeld stond waar het visum is afgehaald en u weet niet of er een foto op stond (CGVS 1, p. 9-10; CGVS 2, p. 16). U stelt dat u en uw vrouw jullie intern en internationaal paspoort onderweg verloren hebben. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden

waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u zeer weinig informatie kunt geven over het voor u gebruikte Schengenvisum. Ook dient opgemerkt te worden dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende de treintickets waarmee jullie van Hamburg naar Brussel zijn gereisd. Immers, tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat uw vrouw waarschijnlijk de treintickets heeft (CGVS 1, p. 14). Uw vrouw echter verklaart dat de treintickets werden weggegooid (CGVS 1 (11.03.2011) S. B. {..}, p. 9). Tijdens haar tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal bevestigt uw vrouw dat ze de treintickets heeft weggegooid en stelt ze dat u hiervan op de hoogte was na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dus voor het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS 2 vrouw (05.04.2011), p. 6). Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen van uw vrouw hieromtrent stelt u dat u niet weet waar de treintickets zijn (CGVS 1, p. 17). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent stelt uw vrouw dat ze de tickets had weggegooid maar dat u het misschien nog niet wist. Deze verklaringen zijn niet afdoende. Immers, er mag van u en uw vrouw verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen hieromtrent afleggen. Deze vaststellingen doen vermoeden dat u uw intern en internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende het tijdstip waarop u voor de derde keer werd meegenomen door de politie. Immers, eerst verklaart u dat u enkele maanden na uw tweede aanhouding door de politie in 2008 voor de derde - en laatste - keer werd meegenomen door de politie (CGVS 2, p. 6). Echter, in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, stelt u dat u in december 2010 - aldus kort voor uw vlucht uit Rusland - voor de laatste keer door de politie werd meegenomen (vragenlijst CGVS, 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u in december 2010 voor de laatste keer werd meegenomen en dat u problemen heeft met data (CGVS 2, p. 15 & 16). Vervolgens stelt u dat men u in de war probeert te brengen en dat u het zich niet kan herinneren dat u het zo heeft gezegd en dat u zich misschien verkeerd heeft uitgedrukt (CGVS 2, p. 16). Deze verklaringen zijn niet afdoende. Immers, er mag van u verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt betreffende dergelijke essentiële feiten in uw asielrelaas. Het is immers uiterst merkwaardig dat u toen gevraagd werd wanneer uw aanhoudingen plaatsvonden, aanvankelijk zelf spontaan aangaf dat uw derde aanhouding enkele maanden na uw aanhouding in 2008 gebeurde, en dat u dit belangrijke incident aanvankelijk niet beter kon situeren, met name vlak voor uw vlucht uit Rusland. Deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. (...)” ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

2.4. Verzoeker dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag.

2.5. Met betrekking tot zijn verblijfplaats stelt verzoeker dat hij in alle duidelijkheid heeft verklaard dat hij van 1991 tot 2009 op zijn registratieadres was ingeschreven, met name te Atlanaul, een voorstad van Buynaksk. Omwille van professionele activiteiten heeft hij in Rostov verbleven, en na zijn huwelijk is hij bij zijn grootvader ingetrokken. Zijn officieel inschrijvingsadres te Atlanaul werd behouden. Het is immers zeer moeilijk om het officieel adres te wijzigen.

2.5.1. Waar verzoeker in zijn betoog een summier samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.5.2. Het betoog van verzoeker dat hij in alle duidelijkheid verklaard heeft dat hij van 1991 tot 2009 op zijn registratieadres was ingeschreven kan niet overtuigen en is geenszins van die aard dat het de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfplaats in 2007 kan ontcrachten. Immers, uit lezing van de stukken van het administratief dossier en meer bepaald het verhoorverslag van 11 maart 2011 (Gehoarverslag CGVS 11/03/11, stuk 9, p 4) blijkt dat verzoeker duidelijk gevraagd werd naar zijn feitelijke verblijfplaats en niet naar zijn

registratieadres: “Van wanneer tot wanneer precies verbleef u effectief op dat adres?” Deze vraag werd bovendien nog twee maal herhaald. Verzoeker antwoordde hierop dat hij in Atlanaul verbleef sinds 1991 tot 2009 en dat hij nog steeds op dat adres staat ingeschreven. Tijdens hetzelfde verhoor werd daarenboven ook gevraagd of verzoeker “ooit langdurig elders (heeft) verbleven” waarop verzoeker expliciet stelde: “Nee, nergens.” (Gehoorverslag CGVS 11/03/11, stuk 9, p. 8). De Raad stelt vast dat verzoeker naar aanleiding van bovenvermelde vragen geen enkele keer melding heeft gemaakt van het feit dat hij een jaar in Rostov heeft verbleven en dit om professionele redenen. Pas tijdens een later gehoor verklaarde verzoeker een jaar (in 2007) in Rostov verbleven te hebben (Gehoorverslag CGVS, 5/04/11, p. 18). De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande pertinent.

2.6. Met betrekking tot het motief in de bestreden beslissing dat zijn gedrag niet in overeenstemming is met de door hem verklaarde ernst van vrees, stelt verzoeker dat het juist omwille van zijn vrees niet gemakkelijk was om aan een internationaal paspoort te geraken. Hij kon dit door zijn persoonlijke situatie pas verkrijgen door middel van omkoping, waardoor hij uiteraard hiervan geen ontvangstbewijs heeft. Verzoeker betoogt verder dat hij weet dat zijn leven in gevaar is, dat hij verschillende keren bedreigd werd, dat hij enkel van zijn loon leefde en geen onwettige inkomsten had en dat hij zich hield aan de islamregels. Verder poneert verzoeker dat hij ook families van personen hielp die eveneens omwille van religieuze redenen om het leven waren gebracht door de autoriteiten en dat hij omwille hiervan doodsb bedreigingen ontving.

2.6.1. Waar verzoeker in zijn betoog weerom een summere samenvatting geeft van zijn asielrelaas, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.5.1.

2.6.2. De Raad wijst er verder op dat waar verzoeker stelt dat hij zijn internationaal paspoort pas kon verkrijgen d.m.v. omkoping dit een *post factum* verklaring betreft, die geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde immers tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal op 11 maart 2011 dat hij in de loop van september of oktober 2010 persoonlijk zijn reispaspoort ging afhalen. Wanneer gevraagd werd of hij problemen kende bij de aanvraag van zijn reispaspoort, antwoordde verzoeker enkel dat het veel te lang duurde en dat hij de reden hiervoor niet kende maar dat ze verbonden zijn met de autoriteiten. Hij voegde er ook aan toe dat hij voor de korte procedure had gekozen waarbij je het paspoort na een week kunt ontvangen, maar dat hij uiteindelijk ongeveer een maand moest wachten op zijn paspoort. (Gehoorverslag CGVS, 11/03/11, stuk 9, p. 10). De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele melding heeft gemaakt van omkoping. Integendeel zelfs, wanneer verzoeker gevraagd werd of hij documenten heeft die zijn asielaanvraag kunnen staven, verklaarde verzoeker dat er een mogelijkheid was om documenten te kopen, dat elk document te koop is maar dat hij daarvoor geen tijd had (Gehoorverslag CGVS, 11/03/11, stuk 9, p. 11). Ook op dat ogenblik maakte verzoeker geen enkele opmerking over het feit dat hij zijn internationaal paspoort via omkoping zou verkregen hebben. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat verzoeker zijn internationaal paspoort zelf heeft aangevraagd en is gaan afhalen bij de autoriteiten, hetgeen niet overeenstemt met zijn aangehaalde problemen en de daaruit voortvloeiende ernst van zijn vrees. Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat hij een officieel paspoort heeft kunnen verkrijgen van de bevoegde instanties, hoewel hij verklaart op een “zwarte lijst” van wahabieten te staan en gevisieerd te worden door de Russische autoriteiten. Bovendien blijkt uit informatie in het administratief dossier dat de Russische federale veiligheidsdienst (FSB) steeds controleert of er geen belemmering is voor het uitreiken van een internationaal paspoort en alle afgiften van internationale paspoorten registreert (Antwoorddocument CEDOCA, stuk 24, p 1). De verwerende partij oordeelde bijgevolg terecht dat deze vaststellingen verzoekers relaas als zou hij door de Russische autoriteiten worden gevisieerd ernstig ondermijnen. Dit wordt nog bevestigd door het feit dat verzoeker op legale wijze, met zijn eigen internationaal paspoort, Rusland heeft verlaten.

2.7. Met betrekking tot de door hem neergelegde documenten werpt verzoeker op dat de authenticiteit van deze documenten niet in twijfel wordt getrokken. Dat een aantal daarvan slechts kopieën betreffen, belet volgens verzoeker niet dat de authenticiteit ervan kan worden onderzocht. Verwerende partij dient rekening te houden met de moeilijkheden die een asielzoeker kan ondervinden bij het verzamelen van documenten die zijn verklaringen en zijn vrees aantonen, en dient dan ook de door verzoeker neergelegde documenten aandachtig te onderzoeken en voor zover mogelijk hun authenticiteit na te gaan met de middelen waarover hij beschikt.

2.7.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de bespreking hoger, is het asielrelaas van verzoeker behept met tal van

tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig ondermijnd wordt. Met zijn betoog dat de authenticiteit van kopieën kan worden onderzocht gaat verzoeker bovendien volledig voorbij aan de concrete motivering in de bestreden beslissing waarom geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de brief van zijn vriend. Immers, zoals de commissaris-generaal motiveert en dewelke steun vindt in de stukken van het administratief dossier (stuk 4 gevoegd aan de inventaris, stuk 23), is deze brief geen document van een officiële instantie en heeft hij bovendien een gesolliciteerd karakter. Daarenboven wordt nergens in deze brief melding gemaakt van de persoonlijke problemen van verzoeker en handelt deze enkel over de persoonlijke visie van verzoekers vriend op de problematische situatie van praktiserende moslims in Dagestan toen verzoekers vriend er verbleef, met name tot 2006. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat deze brief de beslissing inzake verzoekers asielaanvraag niet kan wijzigen. Met zijn betoog weerlegt verzoeker evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing dat de geboorteaktes, huwelijksakte, het rijbewijs van zijn echtgenote, zijn werkboekje en het werkboekje van zijn echtgenote die hij heeft neergelegd enkel gegevens betreffende de identiteit en de arbeidsgeschiedenis van verzoeker en zijn echtgenote bevatten maar niet met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde problemen zodat ook deze de conclusie van de commissaris-generaal niet kunnen wijzigen.

2.7.2. De Raad benadrukt dat de verwerende partij bij het beoordelen van een asielrelaas het geheel aan bewijsstukken en verklaringen in rekening neemt. Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal alle aangevoerde elementen heeft beoordeeld en terecht heeft vastgesteld dat verzoekers relaas tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden bevat op het vlak van elementen die behoren tot de essentie van zijn asielmotieven, vaststellingen die verzoeker niet heeft kunnen weerleggen.

2.8. Aan het verzoekschrift voegt verzoeker nog een geboorteakte toe van zijn zoon alsook niet-vertaalde kopieën van naar luidt van het verzoekschrift *'Identificatiegegevens verzoeker'*. Ter terechtzitting legt verzoeker eveneens niet-vertaalde stukken neer.

De Raad treedt de verwerende partij bij waar deze stelt dat ook de geboorteakte van de zoon van verzoeker slechts identiteitsgegevens bevat en aldus niet vermag afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Wat betreft de overige stukken die verzoeker heeft neergelegd, wijst de Raad op artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingevolge hetwelk de Raad deze stukken niet in overweging neemt nu zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld – vermoedelijk Russisch – en zij niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

2.9. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker hem, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met*

de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.10. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER